

Ak sa pred ním chceme ochrániť, nájdime znova silu slabosti, naučme sa počítať so silou slabých, pozerajme sa na slabosť silných. V tejto oblasti neexistujú oslnivé víťazstvá. Iba vernosť. Modlitba je bránou pokorných a iba pokorní sú ochotní prejsť touto bránou na ceste k Bohu. To najhoršie môže urobiť každý a môžeme ho urobiť aj ja. Pokým sa človek, ktorý sa túži modliť, či už skrze osobnú skúsenosť alebo skrze súcit s tými, ktorých miluje, blízkymi alebo vzdialenými, nedotkol dna, toho dna, ktorého sa dotýkal colník, bude jeho modlitba vždycky trochu pokrytecká. Boh nás teda miluje aj s našimi nedostatkami. Aký význam by malo ľudské priateľstvo a láska, ktoré by na druhom prijímala len jeho dobré stránky a prednosti? Iste, snažíme sa obmedziť svoje nedokonalosti, avšak tými, ktoré nám unikajú, sa zbytočne neznepokojujeme. Snažíme sa o to pretože Pána milujeme, a to, čo sa nám nepodarí, sa vôbec alebo takmer vôbec nepočíta.

Piatok

12.3.2019

Židia zdvihli kamene a chceli Ježiša kameňovať. Ježiš im povedal:

„Ukázal som vám veľa dobrých skutkov od Otca. Pre ktorý z nich ma kameňujete?“ Židia mu odpovedali: „Nekameňujeme ťa za dobrý skutok, ale za rúhanie, preto, že hoci si človek, robíš sa Bohom.“
(Jn 10,31-42)

Prečo je niekedy tak ťažké chváliť Boha alebo sa k nemu modliť? To je preto, že sami spontánne nemáme záľubu v tom, čo je dobré. Ale táto záľuba sa dá vzbudiť. Dajme si

pozor, aby sme sa neriadili tým, čo sa nám páči. Ale dajme si pozor aj na to, aby sme nachádzali zaľúbenie v niečom, čo sa nám nepáči. Boh nás totiž nechce k ničomu nútiť. Naučme sa svoje zaľúbenie zameriavať na skutočne dobré veci. Utekajme pred hudbou, umením, filmom, vzt'ahmi, jedlom, ktoré nás rozbíja. Hľadáme to, čo je kultívované, vznešené, vkusné. Si ochotný priznať, že tak ako v rade ďalších vecí potrebuješ i v oblasti vnútorného a duchovného života si vycibriť vkus? Skúste a presvedčte sa aký dobrý je Pán. Ž 34,9. Božie veci veľmi často chutia ako manna. Je treba si na ne zvyknúť. Dokážeš pripustiť to, že dobro, skutočné dobro, sa ti nemusí hneď páčiť, pretože žiješ príliš rozbitý život plný zmyslových podnetov?

Sobota

13.3.2019

Otvoril sa Chrám s archou zmluvy obsahujúca desky Zákona a mannu, ktorá slávne predstavovala naplnenie sľubov a v rachote zemetrasenia sa ukázala Žena odetá do slnka a mesiaca. (por. Zjv 11a 12)

Nová Eva víťazí nad hadom, nový Izrael zahalený do slnka a mesiaca, so svätožiarou dvánástich hviezd žiariacich v tichom vesmíre. Hviezdy, ktoré určovali čas a sviatky Izraelského národa, sprevádzajú túto ženu, ktorá porodí Mesiáša. Tú istú ženu, ktorá pri päte kríža prijala za syna Jána a s ním aj celé ľudstvo. Z nového Jeruzalema zmizne chrám, hviezdy, Slnko

a Mesiac! (Zjv 21,23) „A mesto na budúce bude mať meno: Jahve je tu.“ (Ez 48,35) Boh je tu. A práve v tom spočíva sviatok!

Zánik chrámu vyvolal zánik hviezd, ktoré určovali liturgické stretnutia. Nie že by sviatok skončil, ale stal sa nekonečným. Slnko a mesiac jeden po druhom vychádzajú, zapadajú a potom sa znova objavujú. Teraz rytmus času zastal a Božia sláva, ktorá osvecuje Mesto, je nepretržitá. Je tu... Radostná zvesť je hlásaná. Prísľub je plný svetla, budúcnosť žiarivá. Či sme mladí, alebo už máme mladosť za sebou, všetci zažívame chvíle hlbokkej temnoty. Na dne tejto temnoty sa môžeme vždy rozhodnúť v akte viery skôr pre Pána ako pre seba. A Pán... je Svetlo. A Panna Mária má moc nás prinútiť k tomu, aby sme v nejasných situáciách dali pred temnotou prednosť Kristovi. Preto je potrebné sa veľa modliť k Panne Márii. Ten, kto sa zmieta vo vlnobití tohto sveta, nech nespúšťa oči zo svetla tejto hviezdy, ak nechceš aby ťa pohltila búrka. Ak povstanú víchry pokušenia, pozri sa na hviezdu, volaj Máriu. Ak na teba dorážajú vlny pýchy alebo ctižiadostivosti, skleslosti alebo žiarlivosti, pozri sa na hviezdu, volaj Máriu. Máš hrôzu pred súdom a už už ťa pohlcujú hlbiny smútku a priepasť zúfalstva, myslí na Máriu... nech nezíde z tvojich perí a z tvojho srdca. Ak ju nasleduješ, nezablúdiš, ak ju prosíš, neupadneš do zúfalstva... ak ťa ona drží, nepadneš, ak ťa ona chráni, nemusíš sa báť. Pod jej vedením sa neunavíš, s jej priazňou dôjdeš do cieľa.

Pôstne listy 2019

5. TÝŽDEŇ
Farnosť svätého Tomáša apoštola Šípok

5. pôstna nedela

7.4.2019

Ježiš odišiel na Olivovú horu. Ale zavčas ráno sa vrátil do chrámu a všetok ľud sa hmlu k nemu. Sadol si a učil ich. Tu zákonníci a farizeji priviedli ženu pristihnúť pri cudzoložstve, postavili ju do prostriedku a povedali mu:

„Učiteľ, túto ženu pristihli priamo pri cudzoložstve. Mojžiš nám v zákone nariadil takéto ženy ukameňovať. Čo povieš ty?“ Ale to hovorili, aby ho pokúšali a mohli ho obzľovať. Ježiš sa zohol a prstom písal po zemi. Ale keď sa ho neprestávali vypytovať, vzpriamal sa a povedal im: „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.“ A znovu sa zohol a písal po zemi. Ako to počuli, jeden po druhom – počnúc staršími – sa vytrácali, až zostal sám so ženou, čo stála v prostriedku. Ježiš sa vzpriamal a opýtal sa jej: „Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdi!“ Ona odpovedala: „Nik, Pane.“ A Ježiš jej povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš!“ (Jn 8,1-11)

Abba Mojžiš raz rozprával takýto príbeh: Je dobré neskrývať svoje zlé myšlienky a hovoriť ich duchovným starcom, avšak iba tým, ktorí vedia rozlišovať, nie tým, ktorí zošediveli len pôsobením času. Už

mnoho ľudí totiž namiesto uzdravenia upadli do zúfalstva, keď sa pozerali len na vek a hovorili o svojich zlých myšlienkach ľuďom neskúseným.

Jedného dňa sa stalo, že jedného veľmi horlivého brata začal pokúšať démon smilstva. Prišiel k nejakému starcovi a zveril sa

-On najprv pre veľkú sklúčenosť nič neodpovedal, ale potom, keď ho starec dôkladne povzbudil, povedal mu, čo sa mu stalo: Obťažujú ma smilné myšlienky. Prišiel som sa zveriť tomu a tomu starcovi, ale podľa jeho slov nemám nádej na spásu. A tak som stratil sebadôveru a vraciam sa do sveta. -Keď to otec Apollós počul, po-

vzbudzoval ho ako múdry lekár a takto mu radil: Nenechaj sa vyviesť z miery, synu, a nelám nad sebou palicu. Veď aj ja vo svojom veku a šedinách som týmito myšlienkami dost obťažovaný. Nesmieš teda zmalomyselne nad takouto skúškou. Tá sa neprekonáva ani tak ľudským úsilím ako skôr Božím milosrdenstvom. Len mi dnes preukáž láskavosť a vráť sa do svojho domčeka. -Brat tak urobil a abba Apollós odišiel k domčeku toho starca, ktorý brata odradil. Postavil sa von a poprosil so slzami Boha: Pane, ktorý privádzaš skúšky na ľudí, ktorým to môže prospieť, prenes boj toho brata na tohoto starca, aby sám zažil pokušenie a osvojil si vo svojej starobe to, čo sa doteraz za tak dlhú dobu nenaučil, aby vedel mať súcit s ľuďmi, ktorí prežívajú boje. -Akonáhle tú modlitbu dokončil, uvidel demona, ako stojí blízko domčeka a strieľa dovnútra na starca šípy. A on sa pod ich ranami potácal sem

mu so svojimi zlými myšlienkami. On ho vypočul, ale bol neskúsený a preto v rozhorlení nazval brata úbožiakom nehodným mnišského habitu, keď pripustil takéto myšlienky. Keď to ten brat počul, stratil sebadôveru a opustil svoj domček a vybral sa späť do sveta. Božím riadením ho stretol abba Apollós. Videl, že je rozrušený a zachmúrený, a tak sa ho spýtal: Synu, prečo si tak smutný?

a tam ako opitý. Keď už nemohol odolať, vybehol z domčeka a odchádzal do sveta tou istou cestou ako skôr išiel ten mladík. Abba Apollós pochopil, čo sa stalo. I vyšiel mu naproti a hovorí: Kam ideš? A prečo si tak rozrušený? - On sa hanbil a bál sa, že by mohlo vyjsť najavo, čo sa v ňom odohráva. Abba Apollós mu povedal: Vráť sa do svojho domčeka a nabadúce si buď vedomý svojej slabosti. Uvedom si, že ťa diabol buď nepozná, alebo tebou pohŕda, a preto si nemal tú česť proti nemu bojovať ako ľudia horliví. A čo hovorím bojovať? Ty si nedokázal zniesť jeho útok ani jeden deň. To sa ti stalo preto, že si prijal mladíka, ktorý prežíval boj s naším spoločným nepriateľom, ale namiesto toho, aby si ho povzbudil k boju, uvrhol si ho do úfalstva. Nebral si do úvahy onen múdry príkaz: Vyslobod' tých, ktorých vedú na smrť, a zachraňuj zabíjaných (Prís 24,11) ani podobenstvo Boha, nášho Spasiteľa, ktorý hovorí: Nalomenú trstinu nedolomíš, hasnúci knôtik nedohasíš. (Mt 12,20) Nikto predsa nemôže odolať úkladom nepriateľa ani uhasiť a zastaviť páľčivé vrenie prirodzenosti, pokiaľ milosť Božia nadrží stráž nad ľudskou slabosťou. Preto teda poprosme spoločnými modlitbami Boha, keď sa k našej spásе uskutočnil tento božský zásah, aby už odvrátil ten bič, ktorý na teba zosla. On totiž pôsobí bolesť, a zase uzdravuje. Udrel, ale jeho ruky opäť ranu vyliečia. On ponizuje a vyvyšuje, usmrčuje i oživuje, uvádza do ríše smrti a zase privádza naspäť. Keď to povedal a pomodlil sa, hneď starca toho boja zbavil. Potom ho

ešte povzbudil, aby prosil Boha, nech mu dá jazyk schopný poučovať, aby poznal v pravý čas, kedy má otvoriť ústa a prehovoriť.

Dondeľok

8.3.2019

Ježiš povedal farizejom: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života.“

(Jn 8,12-20)

Ak chceme konkrétne kráčať za Bohom, je dôležité neupierať svoj zrak do ďalekej budúcnosti, ale žiť každý deň v jeho prítomnosti, s presvedčením, že Pán nás osvieti nie preto, aby sme sa mohli rozhodnúť, čo bude zajtra, ale aby sme mohli správne rozpoznať to, čo nám dáva dnes. A to je celé. Božie výzvy, akokoľvek náročné, sú pre naše dobro. Nestačí totiž poznať Božiu vôľu, je potrebné, aby túto Božiu vôľu človek prijal za svoju. Aby skutočne sám túžil po tom, čo chce Boh. On nás k ničomu nenúti. Naopak, číta v tých najväčších hĺbinách nášho srdca to, po čom v tajnosti túžime, čo do nás sám z lásky ukryl. Každý má tieto svoje túžby rozpoznať a slobodne ich prijať. Ísť za Bohom je ako mať natiahnutú ruku k Božej ruke. Neznamená, že sa vydávame na ľahkú cestu. Naopak. Ťažkosti pribúdajú. Ale aj pocit šťastia. Starosti a šťastie rastú ruka v ruku. Ale človek, ktorý nechce, ktorý má pocit, že ho Boh núti k určitému rozhodnutiu, nebude schopný milovať. Priateľstvo sa totiž nevnučuje. Priateľstvo sa iba ponúka.

Utorok

9.3.2019

Ježiš im teda povedal: „Keď vy zdvihnete Syna človeka, poznáte, že Ja Som a že nič nerobím sám od seba, ale hovorím tak, ako ma naučil Otec. A ten ktorý ma posla, je so mnou. Nenechal ma samého, lebo ja vždy robím, čo sa páči jemu.“

(Jn 8,21-30)

Je potrebné prečkať modlitbou našu každodennú všednosť. Sv. Pavol hovorí: „Bez prestania sa modlite“ (1Sol5,17) „Vo všetkých modlitbách a prosbách sa modlite v každom čase v Duchu! A v ňom vytrvalo bdejte a proste za všetkých svätých!“ (Ef 6,18) Ale ako to dosiahnuť? Každý náš deň obsahuje množstvo opakujúcich sa činností, ktoré od nás vyžadujú rovnaké úkony, na rovnakých miestach. Ak sa budeme snažiť vpustiť modlitbu do nášho konania, či už to bude vzývanie, sústredený pohľad na kríž alebo obrázok Panny Márie, alebo vedomé stisnutie ruženca, medailóna... vytvorí sa tak istá modlitbová sieť. Tieto jednoduché a prosté gestá sa môžu stať zvykom a opakovať sa pravidelne v rovnakých situáciách. Ako túto osnovu utkať? Osvojiť si nový zvyk vyžaduje určité úsilie, uchovať si ho už nie je také náročné. Ten, kto stratil modlitbu, nechal uletieť toho najkrajšieho vtáčika. V prázdne sa tak hromadia strachy, úzkosti a scestné túžby, ktoré zaplavia sny človeka, keď nie je pevne zakotvený v realite, v ktorej je prí-

tomný Boh, ktorý koná. Keď sme zamestnaní užitočnými úlohami, napríklad aj svetskými, ako je práca, štúdium, milý rozhovor, neznepokojme sa, že by tieto činnosti narušili našu modlitbu. Ale aj tu tú najmenšiu medzierku nech zaplňa Boh. Bez toho by sme sa zmenili na akrobátov, ktorí sa vo vzduchu nechytli hrazdy. Pozor na pády! Ak budú oká našej modlitbovej siete pevné a husté, potom dokonca aj chudobný v cnostiach prekoná prekážku bezpečne. Kráčať k Bohu a nesieť svoje vlastné bremená i časť bremien druhých. Kristus ich však nesie s nami, neviditeľne, ale spoľahlivo.

Streda

10.3.2019

Ježiš povedal Židom, ktorí mu uverili: „Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ Odpovedali mu: „Sme Abrahámovo potomstvo a nikdy sme nikomu neotročili. Akože hovoríš: „Budete slobodní?““ Ježiš im povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Každý, kto pácha hriech, je otrok. A otrok neostáva v dome navždy; navždy ostáva syn. Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní.“

(Jn 8,31-42)

Bolo by hlúpostou si myslieť, že sa vydáme na cestu k Bohu až potom, čo sme zo seba striasli všetky putá zla. Už to, že sme na ceste k Bohu, nás chráni pred zlom. Najprv teda, vydaj sa na cestu. Na cestu, ktorá však obsahuje aj boj. Nasleduj Pána a on ťa naplní. Pôvab jeho láskavosti ťa odvedie od príjemných preludov, ktoré ťa vábili. Jeho láska ťa oslobodí. Nezaoberaj sa iba tým, ako zvíťaziš nad hriechom. Ale hlavne, nezriekaj sa príliš rýchlo a unáhle všetkého pozemského šťastia, aby si sa daroval iba Bohu. Rozmysľaš totiž príliš vysoko a sám to nedokážeš. Radšej sa sústreď na nasledovanie Pána Ježiša. Počúvaj jeho hlas. Prijímaj jeho dary, ktoré ťa pomáhajú a ochotne sa pomaly zriekaj toho, čo ti chce vziať. To On ťa musí viesť, nie tvoja predstava o osobnej dokonalosti. On vie ako na to!

Úsmev - Bol raz jeden úsmev, ktorý sa vybral do sveta na prechádzku. Bol to srdečný, veselý, hrejivý úsmev. Bol šťastný ako len úsmev môže byť a z kroka na krok si popískoval. Jedného dňa prišiel do mestečka, ktorého obyvateľia boli mimoriadne nervózni. Rozvážne čakal na zelenú na semafore, keď do seba narazili dve autá. So škripaním zastavili na okraji cesty, dvere sa otvorili a z prvého auta vyskočil rozčúlený zamračený muž. Úsmev sa bleskovo zavesil na jeho ústa a rozžiari mu tvár ulahčujúcim, ústretovým, priateľským svetlom. Podrážedná pani, ktorá vystupovala z druhého auta so

zaťatými päsťami, zostala zarazená, prekvapená, udivená. Potom sa usmiala aj ona. „Prepáčte, je to moja vina.“ Povedala okamžite. „To sa stáva! Nič sa nedeje...“ odvetil muž. „Nezajdeme si na kávu.“ Úsmev pokračoval v ceste. Prilepil sa na tvár úradníčky na pošte a celý rad ľudí, ktorí čakali pred priehradkou, priateľsky debatoval. Skočil na tvár učiteľa a študenti znova dávali pozor. Zastavil sa na tvári doktora v nemocnici a pacienti sa hneď cítili lepšie. Potom sa chytil úradníka, pokladníčky, manželka, ktorý sa vracal domov, dvoch dievčatiek, ktoré sa nemuseli. Večer sa úsmev vrátil domov. Bol trochu unavený, ale mestečko bolo šťastnejšie.

Štvrtok

11.3.2019

Ježiš povedal Židom: „Veru, veru, hovorím vám: Kto zachová moje slovo, neuvidí smrť navždy.“

(Jn 8,51-59)

V duchovnom živote je potrebné stať sa „colníkom“. Svätá Katarína Sienská bola presvedčená, že príčinou krízy, ktorou prechádza Cirkev jej doby, sú jej hriechy. Na Svätopeterskom námestí stoja dve sochy. Prvá je socha muža, ktorý bol pred svojím obrátením veľkým hriešnikom a po celý život mu v tele zostal osteň, aby stále zakúšal milosť. Druhá socha predstavuje toho, ktorého Majster menoval kniežaťom medzi apoštolmi, aj keď vedel, že ho čoskoro zaprie. Žiadny svätec teda nemohol nikdy tvrdiť, že dosiahol morálnu dokonalosť. Tu ale prichádza obava: nezničí úplne hriech dar vnútorného života?